

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/755/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212204586
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3212204586.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa G., s.r.o., so sídlom G. XX, J., IČO XX XXX XXX, zastúpeného V. G., s.r.o., so sídlom N. 4, J., IČO XX XXX XXX, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 6C/203/2012 - 118 zo dňa 16. apríla 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 175,- Eur z titulu majetkovej škody a sumu 110,64 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Zároveň návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol z dôvodu, že o rovnakom návrhu na prerušenie konania bolo už právoplatne rozhodnuté a podľa názoru súdu nedošlo k žiadnej zmene, ktorá by odôvodňovala rozhodnúť vo veci inak. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že súdny exekútor požiadal exekučný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 23.01.2003 a dňa 30.01.2003 bolo exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 22.11.2010 bol exekučnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu exekútora. Pôvodný súdny exekútor bol vyzvaný na predloženie spisu a vyúčtovanie trov exekúcie. Súdny exekútor odpovedal vyjadrením doručeným súdu dňa 13.01.2011, v ktorom okrem iného uviedol, že existuje dôvodná obava, že súdny exekútor JUDr. O. T., ktorého navrhuje oprávnený, je vo veci zaujatý a spolu s oprávneným môžu poškodiť povinného na jeho právach, tiež navrhol exekúciu zastaviť. Súd uznesením zo dňa 15.02.2011 č. k. 4Er/615/2008-15 návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel a poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora I. O. T. Okresný súd po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.12.2006, ďalej § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 písm. a), b), c), d) zákona č. 514/2003 Z.z. ako aj § 103, § 104 ods. 2, a § 154 ods. 1 O.s.p.. Súd zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju zamietol. V prvom rade súd skúmal, či sú splnené podmienky konania. Navrhovateľ namietal, že vo veci konajúci súd nie je oprávnený skúmať priedahy v konaní. Jednou z podmienok o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom je predbežné prerokovanie na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 15 zákona. V čase začatia konania nebola splnená podmienka na podanie žaloby, keďže od prijatia žaloby Ministerstvo do podania žaloby neuplynula lehota 6 mesiacov. Ministerstvo však nárok žalobcu do 6-tich mesiacov od prijatia žiadosti neuspokojilo a tým

bola splnená podmienka, aby súd mohol vo veci konať a o predmete sporu vecne rozhodnúť, pričom pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Pokiaľ ide o navrhovateľom tvrdené porušenie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora, súd dospel k záveru, že k tomuto porušeniu došlo. Exekučný poriadok v ustanovení § 44 ods. 8 ustanovoval 30-dňovú lehotu pre rozhodnutie súdu o návrhu na zmenu súdneho exekútora. V danom prípade navrhovateľ podal návrh na zmenu súdneho exekútora na exekučnom súde dňa 22.11.2010 a exekučný súd uznesením zo dňa 15.02.2011 návrhu na zmenu súdneho exekútora vyhovel. Exekučný súd teda rozhodol po zákonom stanovenej 30-dňovej lehote. V súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR (nález sp. zn. I. ÚS 16/02) však nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa považuje automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a už vôbec neznamená automaticky nárok na náhradu škody. Rozhodnutie exekučného súdu po zákonnej lehote je v danom prípade odôvodnené. Je totiž nielen zaužívaným modelom, ale priamo Exekučný poriadok v ustanovení § 44 ods. 9 vyžaduje, aby súd zároveň s rozhodnutím o zmene exekútora poveril vykonaním exekúcie nového exekútora a postúpil mu vec spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Súčasne súd musí umožniť pôvodnému exekútorovi, aby si vyčíslil trovy exekúcie. Tak tomu bolo aj v danom prípade: exekučný súd po doručení návrhu oprávneného na zmenu exekútora konal, keď podanie oprávneného poslal pôvodnej súdnej exekútorovi spolu s výzvou na predloženie spisu a vyúčtovanie trov exekúcie. Vzhľadom k tomu, že pôvodný súdny exekútor v odpovedi na výzvu súdu uviedol závažné okolnosti, ktoré mohli podľa nej viesť k vylúčeniu súdneho exekútora JUDr. O. T., ktorého navrhoval oprávnený, z exekučného konania a prípadne aj k zastaveniu exekúcie, exekučný súd bol povinný tieto okolnosti vyhodnotiť a rozhodnúť na základe toho. Exekučný súd vydal rozhodnutie po 33 dňoch od doručenia vyjadrenia pôvodného súdneho exekútora, čo vzhľadom na uvedený obsah vyjadrenia nemožno považovať za zbytočné prieťahy v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá. Okrem toho žalobca vôbec nepreukázal vznik škody, jej výšku a ani príčinnú súvislosť medzi postupom súdu (nedodržaním 30-dňovej lehoty) a údajnou škodou navrhovateľa. K výške majetkovej škody nepredložil ani nenavrhol žiadne relevantné dôkazy, pričom táto ani nevyplýva z pripojeného exekučného spisu. Navrhovateľ uplatňoval nárok v časti majetkovej škody paušálnou sumou, avšak takéto paušalizovanie výšky škody nie je možné akceptovať - v zmysle zákona sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Neobstojí tvrdenie, že skutočnú škodu nie je možné vyčísliť resp. je to možné len s nepomernými ťažkosťami. Ak má byť odporca zaviazaný na náhradu škody, musí byť výška tejto škody presne vyčíslená. Ďalej súd uviedol, že napriek porušeniu zákonnej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie exekučného súdu nebolo nijakým spôsobom preukázané, že navrhovateľovi vznikla akákoľvek škoda v príčinnej súvislosti s týmto porušením. Keďže súd dospel k záveru, že porušenie 30-dňovej procesnej lehoty na rozhodnutie v danom prípade nepredstavovalo prieťahy v konaní, nemohol priznať žalobcovi ani náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Avšak aj v prípade, že by došlo k porušeniu práva žalobcu, takúto náhradu by bolo možné žalobcovi priznať v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva by nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ však nepreukázal a ani nenavrhol žiaden dôkaz, ktorý by mal preukázať, že samotné konštatovanie porušenia jeho práva by nebolo dostatočným zadosťučinením. Okrem toho v danom prípade bola exekúcia napokon zastavená samotným súdom vzhľadom na jej neprípustnosť, takže vymoženie akejkoľvek sumy ktorýmkoľvek exekútorom je potrebné považovať takisto za neprípustné. Navrhovateľ založil do jedného z konaní v obdobnej veci (6C/109/2012) znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný znalcom doc. JUDr. G.. C. D., G.. Súd oboznámil uvedený znalecký posudok aj v tomto konaní, hoci navrhovateľ nepredložil jeho kópiu, naopak v sprievodnom liste z 2.9.2013 výslovne uviedol, že v každom konaní predloží podrobnú právnu argumentáciu založenú na tomto znaleckom posudku, čo napokon v tomto konaní neurobil. Tento posudok však nie je dôkazom, ktorý by mal význam v prejednávanej veci. Ide o znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru právnych vzťahov k cudzine, odvetvia európskeho práva za účelom zistenia, či je právom Európskej únie zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, boli rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Akákoľvek odpoveď na takto položenú otázku však nemá význam pre toto konanie, pretože v danom prípade bolo na základe exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz, vydané poverenie na vykonanie exekúcie. Nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v exekučnom konaní možno objektívne zistiť iba dôkazom, ktorým je oboznámenie exekučného spisu. Z ústavnej sťažnosti, ktorú mal navrhovateľ v tejto veci podať, vyplýva, že mienil v tomto konaní navrhnuť vypočutie svedkov, a to z osôb pôsobiacich na súde vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súdu. Navrhovateľ však v tomto konaní takýto dôkaz nenavrhol, no napriek tomu súd konštatoval, že v prejednávanej veci by

bolo nadbytočné vykonávať akékoľvek dokazovanie výsluchom svedkov z uvedených osôb, keď jediným objektívnym dôkazom o prípadných prietahoch v konaní, resp. o inom nesprávnom úradnom postupe súdu a o prípadnom nezákonnom rozhodnutí môže byť iba exekučný spis, z ktorého sú zrejmé všetky úkony a rozhodnutia súdu v danej veci, ako aj dĺžka konania a čas vykonávania jednotlivých úkonov. Na pojednávaní rozhodol o trovách konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania ako budú uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku. Keďže však odporca trovy konania nevyčísľil v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil súd svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť.

Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís okresný súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V rámci vyčíslenia výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy vychádzal zo dvojmesačného omeškania exekučného súdu a upozornil, že tento bol bezdôvodne nečinný viac ako 89 dní.

Ako konštatoval súd prvého stupňa dňa 22.11.2010 oprávnený podáva návrh na zmenu exekútora, pričom dňa 08.12.2010 bol pôvodný súdny exekútor vyzvaný na predloženie spisu a vyúčtovanie trov exekúcie. Dňa 13.01.2011 doručil exekučnému súdu súdny exekútor jeho vyjadrenie s návrhom na zastavenie exekúcie. Exekučný súd uznesením č.k. 4Er/615/2008 - 15 zo dňa 15.02.2011 návrhu oprávneného vyhovel a poveril vykonaním exekúcie nového súdneho exekútora.

Zo skutkového stavu zisteného v prejednávanej veci tak síce vyplýva, že zo strany exekučného súdu nebola dodržaná zákonná lehota v tom zmysle, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného nebolo vydané v 30-dňovej zákonnej lehote, keď bolo vydané v lehote 2 mesiacov a 24 dní od doručenia návrhu. Právo na náhradu škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom však nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za

následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že rozhodnutie o zmene súdneho exekútora za stavu, kedy exekučný súd pred vydaním rozhodnutia vyzval súdneho exekútora na predloženie spisu a vyúčtovanie trov exekúcie, v lehote 2 mesiacov a 24 dní od doručenia žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora, avšak v lehote 1 mesiaca a 2 dní od zabezpečenia všetkých potrebných podkladov pre rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nemožno považovať za prietahy v súdnom konaní, ktoré by mali nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z..

V návaznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.10.2012 pod sp.zn. 6NcC/327/2012-15, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Bánovce nad Bebravou I. O. D., G. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne vo svojom odôvodnení v rozsudku zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania, resp. zrušenie pojednávania a návrhu na prerušenie konania. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na strane 4 a 5 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 14.03.2013, termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytyčený na 05.06.2013, pričom tento bol zrušený z dôvodu potreby rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania, ktorý súd prvého stupňa uznesením zo dňa 24.07.2013 zamietol a toto rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Trenčíne uznesením zo dňa

27.12.2013. Následne bol druhý termín pojednávania vytýčený na 16.04.2014, na ktoré bol navrhovateľ opäť prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne predvolaný, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a. Poučenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 14.03.2013 a dňa 31.03.2014, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Nedôvodne navrhovateľ v podanom odvolaní namieta, že súd doplnil skutkový stav dokazovaním bez nariadenia pojednávania. Ako vyplýva z obsahu spisu, navrhovateľ sa nezúčastnil pojednávania nariadeného na deň 16.04.2014, a to ani napriek mailovému podaniu, ktorým súd (č.l. 114 spisu) navrhovateľovi oznámil, že jeho žiadosti o odročenie a prerušenie konania nemôže vyhovieť.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávany prípad. Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.